

Arrest

nr. 275 301 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2022 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest tot verwerping van de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid nr. 271 075 van 8 april 2022.

Gezien de vraag tot voortzetting van 15 april 2022.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer, ~~die verklaart te heten,~~

Naam: B(...)

Voornaam: R(...)

Geboortedatum: (...)1998

Geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, B.R. (...), van nationaliteit Palestina, op 03.03.2022 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (is niet in het bezit van een geldig reisdocument, noch geldig visum);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een visum D voor Polen bij aanvang van zijn reis, info verkregen van de verantwoordelijke maatschappij, geldig van 17.02.2022 tot en met 14.02.2023 en afgeleverd op 17.02.2022 op het Poolse consulaat te Tel Aviv (Israel).

Overwegende dat betrokkene op 03.03.2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordeing (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Polen op 15.03.2022;

Overwegende dat op 01.04.2022 een stilzwijgend akkoord naar de Poolse autoriteiten werd verstuurd;

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dd. 11.03.2022 een goede gezondheid te hebben. Hij verklaarde verder ook dat hij ongehuwd is en een volwassen broer heeft die in België verblijft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (verder HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker voor internationale bescherming niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broer in België verblijft. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij nooit de intentie had zijn studentenvisum te gebruiken en in Polen te gaan studeren.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in Verordening 604/2013 vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt.

De betrokkene wil zijn verzoek behandeld zien door de Belgische instanties omdat zijn broer in België verblijft.

De persoon die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd verkreeg in 2020 internationale bescherming in België.

De betrokkene is 24 jaar oud en kent naar eigen zeggen een goede gezondheid. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn

wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16 van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11 van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn broer niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn broer.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een bron betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangfaciliteiten voor verzoekers in Polen is het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Ewa Ostaszewska-Zuk, , "Asylum Information Database – Country Report : Poland - 2020 Update", laatste update op 16.04.2021, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het AIDA rapport stelt dat wat aan Polen overgedragen personen betreft geen informatie is betreffende obstakels inzake de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale (pagina 31, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees"). Het maakt gewag van gevallen waarbij aan Polen overgedragen personen meteen na overdracht opteerden voor een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst en ook effectief terugkeerden (pagina 31, "There were cases where HFHR tried to follow asylum seekers transferred back from another country and learned from the SG that they applied straight away for voluntary return and left the territory").

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand ("free legal assistance") te verkrijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase en in geval van een beroep tegen een afgewezen verzoek om internationale bescherming (pagina 26). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA-rapport ziet het onvoldoende kunnen verstrekken van ondersteuning door bijstandsorganisaties en ngo's als een oorzaak van Naam en hoedanigheid van de overheid. een mogelijk moeizaam verkrijgen van rechtsbijstand (pagina 27), maar geeft tevens aan dat een algemene regeling bestaat voor het aanvragen van kosteloze rechtsbijstand en dit onder dezelfde voorwaarden waaraan Poolse staatsburgers dienen te voldoen (pagina 27, "There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to polish citizens (i.e. insufficient financial resources)"). Hieruit dient te worden besloten dat verzoekers om internationale bescherming in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand te verkrijgen, maar niet dat kosteloze rechtsbijstand dermate onbereikbaar is dat Polen niet aan zijn verplichtingen op dit vlak zou voldoen.

Polen heeft 10 opvangcentra met een totale capaciteit van 1962 plaatsen (pagina 55). Het AIDA-rapport stelt dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 55, "There is no problem of overcrowding in these centres") en dat de leefomstandigheden in de verschillende centra uiteenlopend zijn (pagina 57, "Living conditions differ across the reception centres"). Het voegt toe dat de omstandigheden heden beter zijn van dan in de vorige jaren gezien de grotere aandacht voor leefomstandigheden bij aanbestedingen en door renovaties in de reguliere opvangcentra de voorbije jaren (pagina 57, "In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past years. It results from the greater attention given to the living conditions when a contractor for running a centre is being chosen and the renovations conducted in the recent years in the centres that are managed by the Office for Foreigners").

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van gezondheidsproblemen. Hij stelt een goede gezondheid te hebben. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Polen zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Polen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 66). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een gebrek aan interculturele competenties en kennis van vreemde talen bij zorgverstrekkers (pagina 67, "One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses"). We zijn van oordeel dat dit niet enkel in Polen, maar ook in andere lidstaten een obstakel kan zijn inzake toegang tot gezondheidszorg. Gelet op het voorgaande kan niet worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate problematisch is dat een overdracht aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken in deze verder op dat de Poolse instanties minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Polen heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Polen net als in andere lidstaten voortdurend en net als in andere lidstaten nemen de Poolse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te

perken. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Poolse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen of willen nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Griekse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.2 van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeluid naar de grens met Polen en dient hij zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert onder meer een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel, betreffende de voormelde aangevoerde schendingen, toe als volgt:

“Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië' § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3. Verzoeker verzoeker slaagt er wel degelijk in om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst in dit kader niet in het minst naar het verzoek van POLEN zelf om geen Dublin Transfers meer uit te voeren. POLEN is overweldigd door het aantal personen dat vanuit OEKRAÏNĒ naar het land vluchten teneinde te ontkomen aan de oorlog die daar woedt.

Hun prioriteit is de opvang en huisvesting van deze personen.

De lidstaten werden uitdrukkelijk gevraagd om alle transferverzoeker te annuleren.

The Polish Dublin Unit requested on 25 February 2022 Member States to suspend all Dublin transfers. This is explicitly mentioned in a recent a decision from the German Administrative Court of Aachen (available here: https://unvw.justiz.7mv.de/itnoe/ovgs/vg_aachen/j2022/6_L_156_22_A_Beschlus_s_20220318.html):

" [...] Due to the situation on the territory of Ukraine, Poland immediately suspends all INCOMING transfers. All incoming transfers are suspended until further notice. Please cancel all incoming transfers scheduled from 28.02.2022. [...]"

En

For more information on other measures adopted by MS in response to the Ukrainian crisis, please refer to the following information sheet that we update every Friday: <https://ecre.org/information-sheet-measures-in-response-to-the-arrival-of-displaced-people-fleeing-the-war-in-ukraine/>

En

Germany: Administrative court of Aachen decision on Dublin returns to Poland

On 78 March 2022, the Administrative Court of Aachen stated that the Republic of Poland is currently not ready to (re)admit Dublin returnees and therefore the finding pursuant to section 34a (7) sentence 7 of the Asylum Act that the deportation could be carried out could not be made with regard to the Republic of Poland at present. The Administrative Court expressed that the prerequisite for a Dublin transfer to the respective country of destination needs not only be legally permissible, but also actually possible in a timely manner, and that in the present case, it is indisputable that there is a de facto lack of readiness on the part of Poland to (re)admit Dublin returnees. In its decision, the Court cited a circular letter from Poland to all Dublin states dated 25 February 2022, which announced the suspension of all Dublin transfers as of 28 Februari/ 2022 and until "further notice" due to the situation on the territory of Ukraine.

Based on an unofficial translation within the EWLÜ team.

<https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-1-april-2022?e=a7a58fd817#7>

4. Het feit dat POLEN niet reageerde op het transfer verzoek van onze autoriteiten is het beste bewijs dat zij momenteel niet in staat zijn om de administratieve opvolging van dublintransfers ter dege op te volgen.

Minstens zijn er aanwijzingen om te stellen dat POLEN verzoeker niet naar behoren zal kunnen ontvangen en begeleiden. Zonder uitdrukkelijke bevestiging van uit POLEN is er dan ook geen garantie dat verzoeker überhaupt zal worden opgevangen en begeleid.

(...)

d) Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verweerster laat echter na dit te doen. Nergens in de bestreden beslissing wordt er met een woord gerept over het uitdrukkelijke verzoek van POLEN om haar al zwaar belaste asielsysteem niet nog meer onder druk te zetten door het indienen van transferverzoeken.

(...)

f) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat POLEN uitdrukkelijk heeft gevraagd om alle transferverzoeken te annuleren.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hier ook maar met een woord over gerept."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, arrest, nr. 20113/07, § 75; EHRM 26 april 2005, *Muslim v.. Turkey*, arrest, nr. 53566/99, § 66).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, *supra*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas and others v. Sweden*, arrest, nr. 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, *supra*, § 107) (eigen onderlijnen). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, *supra*, §§ 293 en 388; zie ook: RvV 23 mei 2012, nr. 81 545).

Zoals dat blijkt uit hetgeen voorafgaat, moet de verwerende partij, wanneer zij, zoals *in casu* overgaat tot een onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Polen worden overgedragen. Zij maakte daarbij gebruik van door haarzelf aangebrachte bronnen die kunnen worden betrokken op de toestand tot 16 april 2021.

3.3. De verzoekende partij wijst erop dat Polen zelf heeft verzocht om geen Dublintransfers meer uit te voeren daar zij overweldigd is door het aantal personen dat vanuit Oekraïne naar het land vlucht teneinde te ontkomen aan de oorlog die daar woedt, dat hun prioriteit de opvang en huisvesting van deze personen is en dat de lidstaten uitdrukkelijk werden gevraagd om alle transferverzoeken te annuleren. Zij wijst op informatie waaruit blijkt dat Polen op 25 februari 2022 de lidstaten gevraagd heeft om alle Dublintransfers te annuleren. Volgens de verzoekende partij is het feit dat Polen niet reageert op het transferverzoek het beste bewijs dat zij momenteel niet in staat is om de administratieve opvolging van Dublintransfers terdege op te volgen, dat er minstens aanwijzingen zijn om te stellen dat Polen haar niet naar behoren zal kunnen ontvangen en begeleiden, dat er zonder uitdrukkelijke bevestiging vanuit Polen dan ook geen garantie is dat zij überhaupt zal worden opgevangen en begeleid. Zij stelt dat nergens in de bestreden beslissing met een woord wordt gerept over het uitdrukkelijke verzoek van Polen om zijn al zwaar belaste asielsysteem niet nog meer onder druk te zetten door het indienen van transferverzoeken.

3.4. Uit niets blijkt dat met deze informatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl het de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op 1 april 2022 toch niet onbekend kon zijn, gelet op het versturen van een omzendbrief door Polen aan alle Dublin lidstaten op 25 februari 2022, dat Polen de opschorting heeft aangekondigd van alle Dublintransfers vanaf 28 februari 2022 gelet op de situatie in Oekraïne.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en verwijst ter terechtzitting enkel naar de stukken van het administratief dossier.

3.5. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het rigoureuze onderzoek dat de verwerende partij moet voeren ex artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.6. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2022 tot weigering van binnenkomst met terughrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER